

"אני לא בא באופן גורף ואומר, תעזבו את המקצוע, הפשו משהו אחר שייתן לכם בסיס כלכלי טוב,

אבל אם יש הזדמנות לשכר בטוח בשביל להקים משפחה ולא להרגיש את אלמנט הרדיפה כל החיים, אז שווה לשקול את זה"

משחקי השרי

היעדר עצמאות כלכלית, אכזבות האודישנים, דחיית הקמת המשפחה וכוכבי הריאליטי שתופסים את מקומם של שחקנים "שקרעו את עצמם והקריבו את מיטב שנותיהם". **לירון ברנס**, עד לפני שלוש שנים מן הבולטים שבשחקני תיאטרון החאן וכיום מנהל בית הקפה והקונדיטוריה אקלר, מסביר למה עזב את המקצוע. כמעט ← **רון שוורץ**

את המשחק כמקצוע שאי אפשר להתפרנס ממנו. אגב, אתה יודע שלאט לאט עם השנים כבר הפסיקו לשאול אותי, 'מה, אפשר להתפרנס מזה?', כי לאט לאט גם מהמקצועות האחרים - בהייטק, עורכי דין, כאילו עמודי התווך של הכלכלה - גם מהם לא כל כך מתפרנסים."

ובכל זאת עזבת. "אהבתי את החומרים שעשיתי בחאן ואהבתי את המקום שהיה לי, אבל אחרי 12 שנים הגעתי לסוג של פיק, אני אוהב להיות זה שקובע לעצמי את הגורל שלי, וכשאתה שקוע במקום אחד ואתה מרגיל את המוח שלך ואת כל-ככולך לזה שכל הזמן ינהלו אותך, אתה מתחיל להתקבע על איזה משהו שאתה מוצא את עצמך יום אחד אומר, נו, נורא בא לי לעשות את הרבר הזה ולמה אני לא עושה את זה. יש פה איזו הרפתקה מסוימת שאני נורא רוצה לצאת אליה, אבל מצד שני אני לא עושה את זה, כי אני כלוא."

בכלוב שנותך לך את השקט לעשות אמנות. מה לשייקספיר ולמוזילור ולמאזנים של בית הקפה ולאפיית קרואסונים? "אז בוא ניקח לדוגמה את בית הקפה. הלקוחות שנמצאים פה הם סוג של קהל, כמו בתיאטרון, שאתה בא ונהנה לראות את התגובות שלהם, שאתה נהנה לשמוע ביקורת שתפתח אותך. אם לקוח בא ואומר לי, לקחנו אתמול את העוגה עם הקרם פיסטוק ועם השוקולד חלב והיא הייתה מדהימה, או לחלופין שהייתה איתה בעיה - אני לומד מזה המון. זו התפתחות אישית, הגשמה עצמית, שיש לך משהו משלך ואתה בוחן את הגבולות שלך. במה אתה טוב, במה אתה לא טוב, איפה אתה טובה - ואלה דברים שאתה לוקח עליהם את האחריות ברמה הכי אישית שיש. כי כשאתה מנוהל על-ידי מישהו, תמיד יש מקום מסוים שאתה לא אחראי. ככה הגנו אותך, אתה עושה את הכי טוב שאתה יכול לעשות, אבל

ירון ברנס דרוך. אלה לא רק הבומים של מיירטי כיפת ברזל שתפסו אותו בבנק קודם לכן, אלא המרחב הקרוב יותר שאליו הוא תופס עמדת תצפית. "שמרית, שולחן", הוא מצביע לעבר אחת המלצרות בעוד אנו משהחיים. זמן קצר לאחר מכן עיניו מתרוצצות שמאלה אל עבר זוג שהתיישב זה עתה בשולחן אחר בחוץ, מתאפק שלא להעיר, והנה העיניים שוב טסות לצד השני, אל עבר אחד הספקים שממתין ליד מכונת האספרסו, מוראד שלא לו הוא ממתין. זוהי שעת בוקר עדיין מנומנמת באזור התעשייה המתחדש בחולון, וברנס, עד לפני שלוש שנים מן השחקנים הבולטים באנסמבל תיאטרון החאן הירושלמי, מתרגל את הרוטינה החרשה של חייו, כמנהל בית הקפה אקלר שבבעלות אביו.

"זה משהו שאימא שלי תמיד אמרה לי", הוא מספר. "עם כל זה שאתה עכשיו בתיאטרון, אני בטוחה שיום אחד אתה תגיע לעולם העסקי". ואני תמיד שללתי את זה: מה פתאום, אני מאוד נהנה, יש לי חברים בתיאטרון, יש לי צחוקים. והנה, ממקום לא צפוי שבו עשיתי לי המון חישובים כלכליים מרגע שנולדה הבת הבכורה שלי, הגעתי למסקנה שאני לא רוצה להמשיך לדרוף אחרי האודישנים". **אז ככה זה, ברגע שיש ילדה ואתה כבר לא רק לעצמך, אתה לא יכול להתפרנס ממשחק?** "אצלי כן. אל תשכח שלפעמים המשיכה שלך למקצוע היא ממקומות מאוד סובייקטיביים של דברים שקשורים בילדות, דברים שקשורים בצורך שלך לדבר מסוים, ואצלי הקטליטור היה כלכלי. יכולתי להמשיך להיות שחקן, אבל זה אומר שהייתי צריך לוותר על העצמאות הכלכלית, שהיא מאוד חשובה לי". **ושחקן לא יכול להיות עצמאי כלכלי?** "לא אני. זה משהו אישי, וזה לא שאני רואה

לירון ברנס

- **אישי:** 39, נשוי + 2, אשתו היא מיכל פייקין-ברנס, אשת יחסי הציבור של הוצאת ידיעות ספרים, מתגורר בשיכון ותיקים ברמת גן
- **השכלה:** בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב
- **תפקיד:** קונדיטור ומנהל הייצור במאפיית אקלר בראשון לציון ומנהל בית הקפה אקלר בחולון

